

ναι ν' ανοίξη τὸ ῥάμφος της· μετὰ ταῦτα ἀπέ-
χεται καὶ αὐθις εἰς θήραν, ἐπειδὴ ὁ ἔρως δίδει δυ-
νάμεις. Τοιαύτη δὲ ἡ φιλοστοργία της ὥστε ἀνη-
συχεῖ, θλίβεται, φοβουμένη μὴ συμβῇ σπάνις τρο-
φίμων εἰς τὴν μικρὰν φωλεάν της. Ἐν τοσούτῳ ὅλοι
ἐχορτάσθησαν, ὅλοι κοιμῶνται, καὶ δὲν ἐξυπνοῦσιν
εἰμὴ ὅταν ἀναχωρῇ ἡ μήτηρ· τότε ὅλοι κραυγάζου-
σιν ὡς ἂν ἐπείνων. Ἐν τοσούτῳ ὅλοι παχύνονται·
καὶ ἐνδυναμῶνται, τὰ πτερὰ φύονται διὰ τῶν ὑπο-
ζάνθων πτερίων, αἱ πτέρυγές των σκεπάζονται με-
πτερὰ, τὸ ῥάμφος των τραχύνεται, καὶ ἐθέρυσαν
μάλιστα καὶ τινὰς σκνήπας ταλαῆσαντας νὰ πλησιά-
σωσιν εἰς τὴν φωλεάν.

Ἰδοὺ αὐτοὶ πέτονται πρὸς τὴν γείτονα στέγην,
καὶ ἀπὸ τῆς στέγης εἰς τὸ δένδρον, καὶ ἀπὸ τοῦ δέν-
δρου φεύγουσι καὶ γίνονται ἀφαντοί. Ἡ μήτηρ ἐπα-
νέρχεται εἰς τὴν ἐρημον φωλεάν. Ἀφίνει φωνὰς θρη-
νώδεις, καὶ κράζει· πέταται ἀπὸ τῆς φωλεᾶς εἰς τὸ
δένδρον, ἀπὸ τοῦ δένδρου εἰς τὴν φωλεάν, περφέ-
ρεται ἐνθὺν κἀκείσε· τὴν ἡμέραν μένει ἄσιτος, τὴν
νύκτα στενάζει. Ἀ! ταλαίπωρε χελιδὼν! λησιμονεῖς,
λοιπὸν ὅτι καὶ σὺ ποτὲ ἐγκατέλειψας τὴν μητέρα
σου; Καὶ αὐτὴ τότε ἀφῆκε κραυγὰς γοεράς, ὅτ' ἐ-
φυγον τὰ μικρά της.

(Ἐκ τοῦ Σινικοῦ. Συγγραφεὺς ὁ σοφὸς
Σουμα - Κουάγκ).

ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ τῆς πρὸς τὸν σύζυγον πίστεως.
Ὁ Τουρνεφόρτιος, ὃς τις, ὡς γνωστὸν, περιηγήθη τὴν
Ἑλλάδα τὸ 1700 ἔτος, ἐξιστορεῖ πῶς ἐτιμωρεῖτο
ἐν Σκύρῳ, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, καὶ πῶς ἀλλαχόσε
μεταξὺ τῶν Τούρκων, ἡ παράβασις τῆς πρὸς τὸν ἀν-
δρα πίστεως τῆς συζύγου.

«Ὅσάκις, λέγει, ὑπανδρὸς τις γυνὴ φωραθῇ ἀπι-
στοῦσα πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς, καθίζουσιν αὐτὴν,
εἴτε εὐμορφος εἶναι εἴτε ἀσχημος, ἐπὶ ὄνου, καὶ πε-
ριφέρουσι καθ' ὅλην τὴν πόλιν ἢ τὸ χωρίον. Οἱ δὲ
ἀπαντῶντες αὐτὴν ῥίπτουσι κατὰ τοῦ προσώπου της
λάσπην, κόπρον καὶ ὡά.»

Ἰδοὺ δὲ πῶς ἐτιμῶρουν τὴν ἀπιστίαν αὐτὴν καὶ οἱ
Ὀθωμανοί·

«Ἡ πρὸς τὸν σύζυγον ἀπιστία τιμωρεῖται αὐ-
στηρότατα ἐν Τουρκίᾳ· κατὰ τὴν περίστασιν ταύ-
την οἱ ἄνδρες εἶναι κύριοι τῶν γυναικῶν αὐτῶν· καὶ
ἐὰν ἔχωσι τὴν καρδίαν ἀπάνθρωπον, βάλλουσιν αὐ-
τὰς ἐντὸς σάκκων περιεχόντων λίθους καὶ τὰς κατα-
ποντίζουσιν· αἱ πλείεσται ὁμῶς εἶναι τοσοῦτον ἐμ-
πειροὶ περὶ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἐρωτικῶν αὐτῶν ἐ-
πιχειρήσεων ὥστε σπανιώτατα συλλαμβάνονται.
Ἐὰν δὲ ὁ σύζυγος χάριση τὴν ζωὴν πρὸς αὐτὴν, γί-
νεται πολλάκις εὐτυχιστέρα, ὅτι βιάζεται νὰ νυμ-
φευθῇ τὸν ἐνοχον, ὅστις ἄλλως καταδικάζεται εἰς
θάνατον, ἢ, ἐὰν εἶναι χριστιανὸς, ὑποχρεοῦται νὰ γί-
νῃ Τούρκος. Πολλάκις δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ὀθωμανοῖς
ὁ κλεψίγαμος καθίζεται ἐπὶ ὄνου καὶ περιφέρεται εἰς
τὰς ὁδοὺς, τὴν κεφαλὴν ἔχων ἐστραμμένην πρὸς τὴν
οὐρὰν, τὴν ὁποίαν κρατεῖ ὡς ἄλλον χαλινόν, καὶ
φορῶν στέφανον καὶ λαιμοδέτην ἐξ ἐντέρων. Τὴν

θηριακὴν ταύτην παράταξιν ἐπιστέφει ἀριθμὸς τις
μαστιγώσεων ἐπὶ τε τῶν ποδῶν καὶ τῆς ῥάχους.
Οἱ ἄγριοι κάτοικοι τῆς Καναδικῆς δὲν δεικνύονται
τοσοῦτον αὐστηροί· διότι, εἰ καὶ καταδικάζουσι τὴν
ἀπιστίαν πρὸς τὸν σύζυγον, ὁμολογοῦσιν ὁμῶς ὅτι ἡ
ἀσθένεια τῆς ἀνθρωπίνης σαρκὸς εἶναι φυσικὴ καὶ
πρὸς τὰ δύο φύλα...

«Τὸ Κοράνιον τοσοῦτον ἀποτροπιάζεται τὸ ἀ-
μάρτημα τοῦτο, ὥστε ἐντέλλεται, ὅτι ἂν τις ἐγκα-
λέσας τὴν γυναῖκα αὐτοῦ ἐπὶ ἀπιστίᾳ δὲν ἀποδείξῃ
τὸ ἔγκλημα, πρέπει νὰ καταδικασθῇ εἰς μαστίγωσιν.
Ἐπειδὴ δὲ αἱ δικαστικαὶ ἀποδείξεις εἰς τὴν Τουρ-
κίαν εἶναι δυσκολώταται, ὁ σύζυγος ἀναγκάζεται νὰ
ὁμώσῃ τετράκις ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ ὅτι λέγει τὴν
ἀλήθειαν. Τὴν δὲ πέμπτην φορὰν ἐπικαλεῖται καθ'
ἐκείνου τὰς ἀράς τοῦ τε θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων
ἐὰν ψεύδεται. Ἡ γυνὴ ὁμῶς δὲν τρέμει· διότι αἱ ὁρ-
καὶ αὐτῆς πιστεύονται ἐτι μᾶλλον, καὶ μάλιστα ὅταν,
ὁμνύουσα τὸ πέμπτον, παρακαλῇ τὸν Θεὸν νὰ τὴν κε-
ραυνοβολήσῃ ἐὰν ἐψεύσθῃ. Εἰς τοιαύτην περίστασιν
ποία γυνὴ εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν;»

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΩΝ.

Ἐν τῷ 91ῳ φυλλαδίῳ τῆς Ν. Πανδώρας κατὰ λάθος ἐρρέ-
θη ὅτι ὁ δημοτικὸς ναὸς τῶν Ἀθηνῶν εἶναι ἐπώνυμος τῆς
Μεταμορφώσεως (οὕτω γρ. ἀντὶ ἀναμορφώσεως) τοῦ Σωτή-
ρος. Ὑπὸ τὴν ἐπίκλησιν ταύτην ἐπρόκειτο ν' ἀνεγερθῇ ἐν
Ἀθήναις ναὸς Πανελλήμιος εἰς μνήμην τῆς ἐθνικῆς ἀπελευ-
θερώσεως. Ἡ δὲ ἤδη οἰκοδομουμένη ἐκκλησία τῶν Ἀθηνῶν,
ἥς ἐδημοσιεύσαμεν τὸ σχέδιον, ἀνεγείρεται εἰς μνήμην τοῦ
Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. Προσέτι δὲ καὶ ἄλλην ἐσφαλ-
μένην πληροφορίαν νομίζομεν καθήκον δικαιοσύνης νὰ διορ-
θώσωμεν, ἀποδίδοντες τὸν ἀνήκοντα ἔπαινον εἰς τὸν δεῖ. Ὁ
Κ. Ἀναστ. Ἀδαμακοῦ ποιεῖ τὴν ἐκκλησίαν ταύτην κατὰ σχέδιον
μεταποιηθῆν μετὰ ταῦτα ἐντελῶς. Τὸ δὲ δύσκολον πρόβλημα
τοῦ νὰ μεταβάλῃ τὸ σχέδιον, διατηρῶν ὁμῶς τὰ θεμέλια ὡς
ἔχον, ἀντιῆλθε εἰς τὸν Κ. Ζίζον· ὥστε ἡ ἐκκλησία, ὡς ἔχει
σήμερον, διάγραμμα καὶ οἰκοδομή, εἶναι ἔργον τοῦ ὅλη.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ πίναξ τῆς ἐν Νεοκάστρῳ ναυμαχίας, ἥς
τινος ἡ περιγραφή ἐδημοσιεύθη διὰ τοῦ φυλλα-
δίου ΗΘ', λιθογραφηθεὶς ἐπιμελῶς ὑπὸ τοῦ ἐμ-
πειροτάτου τῶν ἐν Ἑλλάδι λιθογράφων Κ. Ν.
Στερογιάννη, καὶ ἐκτυπωθὲν ἐπὶ μεγάλου καὶ
λαμπροῦ χάρτου, πωλεῖται, ὡς προανηγγείλα-
μεν, ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Πανδώρας πρὸς δραχ-
μίαν. Οἱ θέλοντες ν' ἀποκτήσωσιν ἀντίτυπον
τοῦ Πίνακος τούτου, ἄς στείλωσι τὸ ἀντίτιμον
διὰ νὰ λάβωσιν αὐτό.